

DE VROUW DIE LIEFHAD

Patrick De Bruyn

De vrouw die
liefhad

Horizon

DEEL 1

Diep vanbinnen wist hij natuurlijk dat dit verkeerd zou aflopen.

Het leek dan misschien een luizenbaantje, maar stress alom, niks zekerheid, geen toekomst. En vooral, het voelde niet goed. Hij was er gewoon niet voor gemaakt. Helaas bleef al zijn gepieker over een respectabele manier om voor zijn gezinnetje te zorgen voorlopig steken in dagdromerij.

Hij nam zijn telefoon van het dashboard en toetste die aan. Op het startscherm verscheen een foto van zijn kleine meisje van vier.

‘Bijna vijf, tata!’

‘Nou ja, bijna...’ Al mocht dat gerust nog even duren.

Hij had ook een filmpje gemaakt net voor hij vertrok, compleet met de gebruikelijke traantjes omdat hij haar alweer enkele dagen lang zou achterlaten. Zijn vrouw stuurde hem stevast een berichtje achterna dat het verdriet had geduurd tot hij de hoek om was gereden, hij vroeg zich af of zij dat niet alleen deed om ook zijn zwaarmoedigheid te verlichten.

Waarvoor hij vreesde was de dag waarop hij niet meer de lange terugweg naar huis zou maken en hij zijn kleine Doemia heel lang zou moeten missen.

En voor die dag er kwam, moest hij hiermee stoppen. Definitief. Hij werd gek als hij eraan dacht dat zij hem misschien niet meer zou herkennen als hij dan eindelijk weer vrijkwam.

Hij drukte zijn lippen tegen het schermpje.

‘Ik doe dit nu voor jou’, zei hij. ‘Maar ik ga ermee stoppen. Omdat ik te veel van je houd.’

De woorden snoerden zijn keel dicht, want dat kon hij zichzelf zoveel voornemen en hij kon het zo vaak tegen haar foto zeggen als hij wilde, hij had geen andere keuze om te overleven.

Misschien was vandaag de dag die hij zo vreesde.

‘Nee.’

Hij schudde zijn hoofd. Hij rekende op God om dat vandaag niet te laten gebeuren. Daar kon hij nu zelf niet over inzitten. Er moest gewerkt worden.

Hij stond op wacht in zijn bestelwagen die hij strategisch had opgesteld. Die bestelwagen was nog leeg en de vraag in zijn land was groot. Hightech raakte hij meteen kwijt, maar ook auto-onderdelen lieten zich vlotjes versjacheren. Voor juwelen of een horloge kende hij ook wel de juiste tussenpersonen.

Zelfs naar prijsduiven was de vraag groot. Die beestjes konden alleen hier uit België komen en waren tegenwoordig zéér in trek. Maar ontvoering van levend pluimvee zag hij echt niet zitten. Bovendien zat daar een internationale organisatie achter die je in het beste geval uitbuitte, of anders je vingers brak. Dan prefereerde hij toch maar om kleine zelfstandige te blijven.

Hij had als werkterrein nu al enkele keren de omgeving rond Brussel gekozen. In de hoofdstad van dat Europa waartoe ook zijn land behoorde, voelde het trouwens als genoegdoening dat hij van die walgelijk overbetaalde apparatsjiks wat kleinigheden kon achteroverdrukken.

Hij was in de vooravond van de snelweg afgereden en was op verkenning met zijn witte bestelwagen eerst een pas gebouwde

woonwijk ingereden. Allemaal nieuwe gebouwen, twee hoog, stuk voor stuk identiek. Je kwam er als bewoner beter niet aan met te veel wodka op of je vond je eigen huis niet terug. Rijen carports ook met dure auto's, dus rijke tweeverdieners, niet thuis overdag en ja, er zat ongetwijfeld business in voor hem.

Niet dat hij van zins was geweest om er zijn slag te slaan. Te nieuw, dus te veel alarmsystemen, te veel camera's, te veel sloten op de deur, en nog te weinig groen om in weg te duiken. Bovendien liep de enige straat ook dood en was er dus maar één vluchtweg.

Terwijl hij er rechtsomkeert maakte, zag hij vanuit een ooghoek hoe in een van de identieke huizen het licht werd gedoofd. Toen hij wegreed, merkte hij, in het tegenlicht van een achterliggende kamer, hoe een silhouet achter de blinden zijn witte bestelwagen gadesloeg. Vermoedelijk met een bang hart en met het oproepnummer van de politie al in de aanslag.

Hij glimlachte. Als ze erop uit waren om zijn nummerplaat te noteren, dan waren ze er wel aan voor de moeite. Het lampje dat de nummerplaat moest belichten was al heel erg lang kapot. En hij had echt niet de intentie om het gauw te vervangen.

Alleen jammer van het linker achterlicht dat hij gisteren tegen een parkeerpaaltje had kapotgereden. Dat soort details maakten een auto herkenbaar.

Hij gaf een stevige dot gas en reed de saaie woonwijk uit om zijn verkenning verder te zetten.

Hij kwam voorbij een kerk, hield even halt, sloeg een kruis-teken en bad God om voorspoed bij zijn bezigheden.

Hij reed de bestelwagen over het plein voor de kerk en wilde terug naar de snelweg rijden toen een geparkeerde auto zijn aandacht trok. Hij maakte opnieuw de toer rond de kerk, reed nu langzamer voorbij en glimlachte weer.

De echte reden waarom hij hier nu op wacht stond, was de grijze BMW 3-reeks die hij op de oprijlaan van een oude, vrijstaande woning had zien staan. Het ging om een oud model waarin nog eenvoudig in te breken was, zonder ingewikkelde elektronica, het alarm idem dito, maar wel met twee airbags die hij eruit kon halen. Wellicht zat er geen boordcomputer in, maar misschien wel een TomTom in het handschoenenkastje. Zijn reiskosten waren al dik terugverdiend zo.

Hoewel er dikke groene hagen omheen de oprijlaan groeiden, kon hij vanaf zijn parkeerplaats het achtereind van de auto goed in het oog houden. Straks zou hij toeslaan.

Hij rekte zich uit. Het was nog veel te vroeg.

Je kunt de mensen hun tv nu eenmaal niet stelen terwijl ze aan het kijken zijn. Maar erg laat zat je ook niet goed. Een uur of twee, drie 's nachts liggen de meeste bewoners dan wel in hun diepste slaap, maar ligt het verkeer stil en is er amper geluid. Dan klinkt gemorrel aan ramen of deuren luider dan overdag.

Hij wilde net voor de zoveelste keer nog eens een blik werpen op zijn dochter, toen hij plots tot zijn ontzetting zag hoe de rode achterlichten van de BMW gingen branden, vervolgens de achteruitrijlichten.

Hij vloekte.

Hij stierf een beetje terwijl hij ernaar staarde.

De auto reed nogal heftig achteruit de oprijlaan af.

Zijn buitenkans die wegreed!

Een fluitje van een cent dat hem domweg tussen de vingers glipte.

Hij vloekte opnieuw hartsgrondig terwijl de auto wegstootte in de richting van de snelweg.

Hij hield zijn gezicht weg uit het licht van de straatlampen voor een man met een hondje die voorbijwandelde.

Hij had te vroeg zijn winst geteld en zijn reiskosten afgeschreven.

Wat een domper!

Was dit dan zijn eerste pech van de werkdag die zou eindigen in de ultieme tragedie? Daar wilde hij niet aan denken. Want misschien was er toch nog een positieve keerzijde: mogelijk was het pand nu verlaten achtergebleven.

Hij draaide de sleutel in het contact om. Hij reed spiedend voorbij de oprijlaan waar de auto net had gestaan. Als er nog iemand in huis was, zou er licht branden, en nee, vanaf zijn auto kon hij geen licht ontwaren.

Hij besloot om zijn kans te wagen en het zaakje van naderbij te onderzoeken.

Het was betrekkelijk eenvoudig geweest om bij de achtergevel van de oude villa te komen. Alleen struiken laurierkers die jaren niet waren gesnoeid, vormden een dikke haag waar hij zijn soepele lijf echter behendig tussen wong. Hij had de bestelwagen discreet op de stadsrandparking achtergelaten, op wandelafstand van de villa, klaar om in geen tijd met de buit op de snelweg weg te komen.

Hij glimlachte weer. Waren zijn kansen dan toch gekeerd? De twee airbags waren dan wel verloren, deze villa was echt oud en vlotjes te kraken. Enkel glas in lood, sloten zoals ze alleen nog voor binnendeuren gemaakt werden, geen enkele camera te bespeuren, en als buitenverlichting één melkwitte glazen bol met een bewegingsmelder... die het niet deed. Hij loerde naar binnen, waar dat tussen de overgordijnen kon, maar hij kon nergens knipperlichtjes van een alarmsysteem bespeuren.

Hij haalde een vod uit de sporttas die hij bij zich droeg, wond die om zijn vuist en wilde de achterdeur kraken zoals hij dat in de beste traditie door privédetectives met deukhoeden had zien doen: met een vuistslag tegen de ruit die het dichtst bij de deurknop zat. Dat zou ook gebeurd zijn, als hij niet eerst met zijn omzwachtelde hand toevallig aan de deurknop was gekomen, waarop de deur meteen was opengedraaid.

Hij stond perplex, hield zijn adem in en wachtte roerloos af. In de nieuwe woonwijk verderop blafte een hond, op de afrit van de snelweg naderde een motor. En reed verder de stad in. In het huis bleef alles stil.

De achterdeur niet in het slot draaien wanneer ze weggingen. Ofwel geloofden de bewoners van dit pand in de goedheid der mensen. Zulke naïevelingen bestonden! Ofwel was hier helemaal niets waardevols te pikken. Dat laatste behoorde helaas ook tot de mogelijkheden.

Hij gooide de zwachtel terug in zijn sporttas en liep behoedzaam naar binnen. Hij bevond zich in een ouderwetse keuken. Met glimmend nieuwe toestellen, dat wel, die hij met de zaklamp van zijn telefoon bescheen: een Amerikaanse koelvriescombinatie met ijsdispenser, een semiprofessionele espressomachine, een magnetron van een duur merk. Dat liet hem hopen op meer kostbaars elders in het gebouw.

Hij doofde zijn zaklamp vooraleer hij geluidloos de deur van een belendende kamer opende. Stak ze pas weer aan toen hij er zeker van was dat het licht van buitenaf niet kon worden opgemerkt. Hij liep een salon binnen met dichtgetrokken overgordijnen, gemakkelijke stoelen, boekenruggen tegen alle wanden, en de geur van lang niet meer verluchte kamers. Het rook er heel vaag ook naar sigaren. Hij had een feilloze reuk- en smaakzin en deze geur bracht hem onverwijd bij de oude mannen in zijn dorp.

Dat is het, dacht hij ineens, dat is het talent dat God mij heeft gegeven. Ik moet iets met koken doen. Goede koks, daar is altijd vraag naar. Een vaste baan. Hard werken, dat wel. En dan een eigen restaurantje beginnen in Brussel. In elk geval zou hij dan zijn gezinnetje mee hiernaartoe nemen.

Zodra deze laatste klus geklaard was.

Nu probeerde hij zich eerst te oriënteren in het huis. Hij koos de dubbele deur links van hem om vermoedelijk in de hal te komen. Zaklamp uit. De deurkruk knarste. Een drupje olie, dacht hij. Hij opende de deur en keek inderdaad uit op de matglazen voordeur in de hal. In het flauwe licht dat vanaf de straat naar binnen scheen, glommen twee stenen trappen die links en rechts naar de eerste verdieping reikten.

Hier liet hij zijn zaklamp uit. Hij kon het risico niet lopen dat iemand vanaf de straat hierbinnen een bewegend lichtschijnsel zag en achterdochtig werd.

Toen nam hij voor het eerst de geur waar.

Eerst nog onduidelijk, alsof hij het onbewust wilde ontkennen, maar hij was er wel, die geur die zich tussen zijn tong en zijn gehemelte vastzette, alsof hij op een magneetje zat te sabbelen.

Hij wilde naar boven. Mensen bewaren hun kostbaarste klei-noden altijd boven. Hij liep behoedzaam de hal in naar de trap links van hem.

Waarom de linkse? Geen idee. Maar over het antwoord op die vraag zou hij later nog vaak nadenken, want door die keuze zou zijn leven een heel vreemde wending krijgen.

Omdat hij niet wilde bijlichten, sloop hij voorzichtig, voetje voor voetje vooruit. Daarbij trapte hij toch opeens tegen een voorwerp dat met galmende herrie in de stille hal verder schoof over de stenen vloer.

Hij bleef pal staan luisteren. Als er nog iemand in huis was,

dan had die dit ongetwijfeld gehoord. Hij spande zijn spieren, voorbereid op een vlucht. Na enkele ogenblikken ontspande hij zich alweer. Er was duidelijk niemand in huis, hield hij zichzelf voor, en hij vroeg zich tegelijk af waartegen hij dan had geschopt. Hij ging op één knie zitten, nam zijn telefoon, schermde die met één hand af en flitste het startscherm met Doemia kort aan over de vloer, om het voorwerp te lokaliseren. Hij zag in die flits dat het om een telefoon ging en helde naar voren om hem op te pakken.

Maar terwijl hij met een hand naar het toestel reikte, bemerkte hij hoe het zwakke lichtschijnsel van buiten vreemd genoeg ook weerkaatste in een plas onderaan de trap.

Hij pakte de telefoon op van de vloer, kwam weer overeind en deed een pas naar de plas toe.

Terwijl de smaak van ijzer in zijn mond intenser werd, onderscheidde hij nog een andere weerkaatsing, waardoor ineens zijn hele lichaam verstijfde en er geen enkele zinnige gedachte meer in zijn hoofd opkwam.

In het flauwe schijnsel zag hij op de onderste trede een hoofd. Het gezicht lag naar beneden gedraaid en het lichaam lag op de hogere treden, zoals het van de trappen naar beneden was gestuikt. Het was onmiskenbaar het lichaam van een man.

Net als de man op de trappen, had hij zich de hele tijd niet verroerd. Terwijl hij zich nu pas echt bewust werd van de reuk en de smaak in zijn mond en het hem ook duidelijk was dat de plas op de vloer bloed was dat uit de man lekte, besefte hij dat hij in een situatie verzeild geraakt was die hij niet de baas kon. Dit was van een geheel andere orde dan inbreker spelen.

Hij raakte de man niet aan. Of hij dood was? Hij had geen idee. Aan de plas bloed te zien, ja. Maar het kon ook zijn van niet. Hij had daar geen verstand van.

De BMW! Die was behoorlijk wild weggereden! Misschien was die hulp gaan halen. Een ambulance kon elk moment arriveren.

Hij moest hier zo gauw mogelijk weg zien te komen. Absoluut zonder enig spoor achter te laten. Maar wat had hij aangeraakt? Niet de buitendeur. Wel de deurkrukken van de twee binnendeuren. En de vloer! Toen hij naar de telefoon reikte, had hij toen zijn ene vlakke hand niet op de koude stenen vloer gezet? Dat herinnerde hij zich niet. Koud? Hoe dan? Was die vloer alleen maar koud in zijn verbeelding? Of was de kou een herinnering? Dus toch? Maar waar had hij zijn hand dan gezet? Hij staarde bang naar vloer, maar het was donker, hij kon geen licht maken, en vooral, hij had geen flauw idee waar hij zijn hand op de vloer gezet had. Als hij dat al had gedaan.

Hij kreeg het warm, heel erg warm, zijn hart ging in overdrive en zijn ademhaling haalde te weinig zuurstof naar binnen. Zijn hoofd stond op springen.

Weg. Hier weg.

Hij draaide zich om, hield één hand voor zich uit, en botste tegen de binnendeur van de hal. Waren daardoor zijn vingerafdrukken op de deur gekomen? Hij was helder genoeg om de vod uit zijn sporttas te halen en daarmee de twee deurkrukken af te vegen.

Hij trok de buitendeur van de keuken achter zich dicht en liep zo snel hij kon tussen de struiken laurierkers terug naar zijn auto.

Hij bleef ineengedoken achter het stuur zitten om te bekomen. Hij voelde zich ietwat rustiger in zijn bestelwagen die onopval-

lend geparkeerd stond tussen de andere wagens op de stadsrandparking.

Nu meteen al wegrijden was geen optie. Zijn handen beefden te hevig. De rillingen liepen over zijn hele lichaam. Het duurde geruime tijd vooraleer de schokgolven afnamen.

Maar met de relatieve rust kwam ook de wroeging opzetten. Hij wist helemaal niet zeker of de man dood was. Misschien was hij van de trap gevallen nádat de BMW was weggereden. Dan was niemand hulp gaan halen. Hij had trouwens ook nog geen sirenes gehoord. Misschien leefde de man nog.

Hij woog voor en tegen af en zijn geweten haalde het van de angst om van inbraak beschuldigd te worden. Of van doodslag indien...

Hij stapte uit en veinsde een avondwandeling naar de voorzijde van het gebouw waar hij net nog binnen had gestaan. De oprit was nog altijd verlaten. Geen ambulance en de BMW was niet terug. Toen besloot hij dat het zijn plicht was om de hulpdiensten te waarschuwen.

Alleen, hoe doe je dat als je de taal niet spreekt, en als je niet eens weet welke gemeente dit is of op welk adres je hebt ingebroken?

Toen merkte hij de straatnaamplaat aan het huis aan de overkant. Maar wat was het nummer om hier een ambulance op te roepen? Hij nam de telefoon uit zijn zak die hij van de vloer had geraapt en opende de contactenmap. Hoe heette een ziekenwagen hier?

Hij scrolde verder naar de P. Het was werkelijk het allerlaatste wat hij had gedacht om ooit te doen in zijn leven, maar voor deze ene keer zou hij de politie als bondgenoot bezien.

De provinciale noodcentrale 101 nam de oproep aan.

Hij haalde zijn beste Engels boven:

'Hello, I not speak English. Not good.'

'Geen probleem', antwoordde de man van de noodcentrale.

'Zegt u maar.'

'Man heeft hulp nodig. Man gevallen.'

'Akkoord. Een verkeersongeluk?'

'Ik begrijp niet.'

'Met auto?'

'Nee, nee. In huis, in groot huis, gevallen van... Ik weet niet, eerste verdieping.'

'Van de trappen?'

'Juist, juist. Bloed, bloed.'

'U vraagt om een dokter?'

'Ja. Ja. Dringend dokter.'

'Akkoord. Wat is het adres?'

'Nee. Ik kan niet zeggen. Ik kan taal niet lezen.'

'Bent u daar ter plaatse?'

'Ik kan niet lezen. Maar ik zie naam van straat.'

'Goed, ik weet niet waar u dat ziet, maar misschien kunt u het spellen.'

'Ik kan letters zeggen?'

'Ja juist. Zegt u maar.'

Hij las een voor een de letters op de straatnaamplaat:

'V-I-L-L-A-L-A-...'

'Oké. Dat is de Villalaan. En het huisnummer?'

'Ik moet zien.'

'Staat u buiten?'

'Ja ja.'

'Op straat? Voor het huis?'

'Ja ja... 5-I.'

'Eerst vijf, dan één?'

'Ja ja.'

‘Is het slachtoffer bij bewustzijn?’

‘Ik begrijp niet. Dringend. Bloed, bloed. Dringend.’

‘Ik stuur onmiddellijk een ziekenwagen. Blijf aan de lijn als-
tublieft.’

Het duurde nauwelijks een paar seconden voor een andere
stem van de noodcentrale aan de lijn kwam:

‘Hebt u eerder op de avond ook al geprobeerd om ons te be-
reiken? Hierover?’

Zoveel Engels in één keer kon hij niet behappen.

‘Hallo? Bent u daar nog? Mag ik vragen wat uw relatie tot het
slachtoffer is?’

Hij gaf geen antwoord en sloot de verbinding af. Hij had ge-
daan wat zijn geweten hem had opgedragen.

Diep vanbinnen heeft ze altijd geweten dat dit verkeerd zou aflopen.

Wanneer Alice onder het Berlaymontgebouw van de Europese Commissie, aan spoor 4 van het Brusselse Schumanstation op een trein wacht, is ze helemaal alleen op het perron.

Op de bank onder het aankondigingsbord zit ze, ogenschijnlijk krampachtig voorovergebogen, met de armen om haar handtas heen. Ze houdt die, samen met een grote bruine envelop, dicht tegen zich aan gedrukt.

Ze staart onbestemd naar de vloer voor zich.

Wanneer wordt omgeroepen dat de trein op spoor 4 in aantocht is, lijkt het of ze een besluit heeft genomen. Ze komt over-eind. Ze laat de envelop en haar handtas achter op de metalen zitbank en schrijdt langzaam maar gedecideerd naar voren, tot tegen de rand van het perron.

Ze staart naar de dieper gelegen sporen en huivert.

Het geluk heeft haar in de steek gelaten. En niet voor het eerst alweer.

Rechts van haar resoneert al het geluid van de aankomende trein in de tunnelbuis van de ondergrondse spoorlijn.

Hoe moet je verdergaan wanneer je hele wereld onherroepelijk in elkaar is gestort?

Het antwoord dient zichzelf aan:

Níét verdergaan.

Het gedreun van de aankomende trein klinkt luider.

Hoe kun je anders omgaan met calamiteiten wanneer je niemand hebt met wie je je benauwdheid nog kunt delen?

Ze kijkt niet opzij, maar vanuit een ooghoek ontwaart ze toch de lichten van de trein die van spoor wisselt en dan langszij tegen het perron het station binnenrijdt.

Het andere wat ze vanaf hier ook ziet, is ellende. Nog meer ellende. En dat kan ze niet meer aan.

De trein zet de laatste rechte lijn langs het lange perron in.

Ze heeft al te vaak voor komma's gekozen, waar ze beter een punt had gezet. En haar leven overdoen behoort helaas niet tot de mogelijkheden.

De trein nadert gestadig.

Al is het natuurlijk nooit te laat om te worden wat je had kunnen zijn.

O, wat is ze daar een kei in: in het verzinnen van tegeltjeswijs-heden als deze.

Ze kan de aanwezigheid van het gevaarte nu al voelen.

Ze ademt diep in.

Rozebollige zinspreuken voor de ánderen, om aan het eind van haar verhalen die ze schrijft iedereen toch altijd een goed gevoel mee te geven.

Ze sluit de ogen.

Dan klinkt er luid gekerm.

Het gekerm rechts van haar van metaal tegen metaal gaat over in gekreun en gesis en dooft dan helemaal uit.

De trein is gestopt.

Ze kijkt er verbaasd naar. Hij heeft ruim tien meter rechts van haar halt gehouden.

Ineens valt het haar op hoe smetteloos het Schumanstation erbij ligt.

Alleen de treinbegeleidster stapt uit.

Alice doet een pas achteruit, weg van de perronrand en loopt dan, nog diep in gedachten, naar de trein.

De treinbegeleidster neemt haar onderzoekend op, kan met een handgebaar haar aandacht trekken en wijst dan in de richting van de muur:

‘Is dat misschien van u?’

Alice is verrast dat de vrouw het tegen haar heeft, maar volgt toch beduusd de richting van haar uitgestoken wijsvinger. Dan ziet ze dat die naar haar handtas en de envelop wijst die Alice op de metalen zitbank achterliet.

Ze spoedt zich ernaartoe en loopt er vervolgens mee naar de eerste van de twee wagons.

De conducteur zet intussen met haar sleutel het vertreksein al open op het perron, ze geeft een kort fluitsignaal, stapt net na Alice op de trein en sluit met haar sleutel dan ook deze laatste deur. Wanneer ze zich omdraait, schrikt ze van Alice die daar nog altijd staat.

Ze wankelen allebei wanneer de trein vertrekt.

Alice stamelt ontdaan:

‘Dank u wel...’

‘Dat kan gebeuren, hè. Als je eens wist hoeveel achtergelaten spullen wij elke dag moeten verzamelen.’

Alice kijkt haar in de war aan:

‘Wat?’

De conducteur neemt haar weer nauwgezet op:

‘Gaat het wel goed met u, mevrouw?’

Alice knikt, kijkt van haar weg en zegt zacht:

‘Ja ja...’

Daarop loopt ze de lege coupé binnen en gaat in de rijrichting aan het raam zitten. Ze houdt haar handtas en de envelop weer krampachtig tegen zich aan en verwondert zich erover dat ze hier nog zit.

Waarom nog, vraagt ze zich af.

Eerst houdt de trein ondergronds nog halt in een even smeteloos als helverlicht station waar niemand opstapt.

Wanneer de trein dan de tunnel onder de Europawijk uitrijdt, ziet ze niets meer in het donker. Ze weet dat het daarbuiten lijkt of de tijd honderd jaar is teruggedraaid. Dat vindt ze op dit moment een comfortabele gedachte.

En de trein houdt halt aan schaars verlichte perrons zonder station waar niemand opstapt.

Alice zit de hele tijd roerloos en in dezelfde krampachtige houding, en kijkt op tegen de weerkaatsing van het interieur van de treincoupé in het venster raam.

Ze verbeeldt zich dat dit een modelbouwtreintje is en zij een miniatuurfiguurtje is, en dat ze voor altijd mag rondrijden in een schilderachtig, vlekkeloos nagebootst decor, waarin alles onwezenlijk volmaakt is. Dat vindt ze alweer een comfortabele gedachte.

Wanneer na een volgende halte de conducteur haar treinticket aanneemt en valideert, zegt ze voor zich uit:

‘Mijn ex zei vroeger ook al dat ik een levendige fantasie heb.’

De vrouw, die niet weet waarover Alice het heeft of waarom ze haar dit zegt, knikt slechts kort en verdwijnt dan wederom achter de deur, in de cabine van de machinist.

Alice zet de vraag of de twee een stel zijn van zich af.

Het maakt ideeën bij haar los over veerkracht en over opnieuw liefde vinden na deceptie. Maar dat is niet aan de orde. Daar wil ze nu niet aan denken. Vooral nu niet.

Ze vervalt weer in somber getob.

Na ruim een halfuur rijdt de trein haar station binnen. De conducteur verschijnt weer uit de cabine en wanneer ze Alice nog altijd bewegingloos ziet zitten, vraagt ze bedachtzaam:

‘Moet u hier niet uitstappen? Is dit niet het station waar u moet zijn?’

Alice knikt en komt dan stram overeind, de envelop en de handtas nog altijd tegen zich aangedrukt.

De conducteur knikt ernaar en zegt:

‘Deze keer gaat u ze toch niet meer vergeten.’

Alice werpt er een blik op en schudt haar hoofd.

De conducteur reageert op haar stilzwijgen:

‘Voelt u zich echt wel goed, mevrouw?’

Alice probeert opgewekt te klinken:

‘Ja ja...’

‘Moet u nu nog ver?’ vraagt de conducteur dan oprecht bezorgd. ‘Of er wacht misschien iemand met de auto?’

Daarop kijkt Alice haar lang aan voor ze haar hoofd schudt en lijsig antwoordt:

‘Nee. En er zal ook nooit meer iemand zijn die op me wacht.’

Daarop kijkt ze van haar weg, ze zet een pas vooruit naar de deur en wacht verder zwijgend af tot de conducteur die heeft geopend.

Alice loopt op het perron en passeert de trappen die naar het hoger gelegen stationsplein leiden, om door te lopen tot aan de roltrap.

Ze loopt voor de wachtende trein uit. Achter zich klinkt het

fluitsignaal van de begeleidster. Ze kijkt even opzij. De sporen lonken.

Ze gaat trager lopen. De roltrap staat stil. Ze hoort de trein achter zich in beweging komen. Wanneer ze op de metalen plaat onderaan de trap stapt, schiet die met enig gedruis in gang. Ze had wat anders verwacht, maar laat zich meevoeren. De trein rijdt voorbij.

Alice kijkt ernaar en probeert niet na te denken over wat had kunnen zijn.

En wat nu?

Ook het stationsplein ligt er verlaten bij. Het is er goed verlicht en ze weet dat er politiecamera's hangen voor haar veiligheid. Alice loopt met ingehouden tred onder de grote luifel van het stationsgebouw naar het andere eind van het plein. Zo kan ze onderwijl nadenken over wat ze in 'normale' omstandigheden zou doen.

Een nachtwinkel aan de overkant is het enige verlichte raam. Ze steekt de straat over en loopt naar binnen. Het ruikt er overweldigend naar gestoomde rijst. Een sikh met een oranje papieren tulband en een lange baard zit in de deuropening in de muur achteraan. Hij verdeelt zijn aandacht tussen een Bollywoodfilm op een gigantisch televisiescherm in de kamer erachter en Alice die blijft staan om de flessen wijn en sterkedrank tegen de zijmuur te keuren.

Wanneer ze niet direct ziet wat ze zoekt, loopt ze tot aan de balie:

'You have champagne?' vraagt ze.

De uitbater kijkt haar eerst verstoord aan. Wellicht komt er

niet elke nacht iemand om champagne vragen en denkt hij dat ze een grapje maakt. Maar ze kijkt ernstig. Dan wijst hij naar een plek tegen de muur achter de balie.

Alice knikt en kiest:

'OK. I take the Moët & Chandon.'

De man komt overeind, loopt tot aan de plank met de champagne en tikt tegen een fles. Een geschraap van zijn keel doet Alice vermoeden dat het een vraag is of ze precies deze fles bedoelt.

'Yes, OK.'

Ze vraagt niet naar de prijs en betaalt met haar pinkaart de prijs die de uitbater zwijgend voor haar intikt.

Voor die prijs wil ze er toch ook graag een draagtas bij. De uitbater stopt de fles dure bubbels in een veel te grote plastic zak die hij haar, nog altijd zonder woorden, overhandigt.

Wanneer Alice weer op straat staat, steekt ze haar grote bruine envelop daar ook in. Zoveel handiger om te dragen. Van zoiets kan ze nu kinderlijk blij worden.

Dan draait ze de hoek om en loopt weg van het station in de richting van de kerk.

Wanneer Alice bij de kerk aankomt, overvalt haar ineens weer haar sombere stemming. En die komt helaas niet zomaar uit het niets bij haar opzetten.

Tegen de gevels van de huizen aan de overkant meent ze lichtflitsen te zien. Blauwige lichtflitsen. Ze wil haastig verder stappen, maar haar voeten weigeren sneller te lopen.

'Nee, dit kan niet!' zegt ze voor zich uit. *'Nee, dit kan niet!'*

Even stelt ze zichzelf nog gerust dat er misschien een ver-

keersongeluk is gebeurd. Niet de eerste keer daar. Of iemand van de burens die onwel is geworden en naar het ziekenhuis moet.

Maar wanneer ze voorbij de kerktoren komt, weet ze dat haar wensen vergeefs zijn.

Voor de art-decovilla op de hoek van de Villalaan, waar ze heen moet, staan combi's van de politie en misschien ook van een ziekenwagen met zwaaiende blauwe lichten de hele buurt zenuwslopend te verlichten.

Ze loopt er nu heen zo snel ze kan. Er staan burens op het trottoir met elkaar in gesprek, tot ze haar opmerken en de conversatie plotseling stilvalt. Ze steekt de straat over naar de oprit van de villa. De ijzeren poort staat nog altijd open, maar de toegang is afgesloten met een politielint. Een agent houdt de wacht en maant haar aan halt te houden wanneer hij haar ziet komen aanlopen.

'Wat is dat hier?' zegt ze haast gillend, terwijl ze onder het politielint wil doorkomen.

'U mag hier niet voorbij, mevrouw', zegt de agent eerst nog kalm, maar daar heeft ze geen oren naar en hij ziet zich verplicht om haar hardhandig tegen te houden.

'Moment, mevrouw, ik zeg toch dat u hier niet voorbij mag.'

'Maar ik moet naar binnen!'

'Dat kan niet, mevrouw.'

'Waarom zijn jullie hier?' gilt ze weer.

'Daarover kan ik geen informatie vrijgeven...'

'Wat is er gebeurd?'

'Het spijt me...'

'Ik moet naar binnen!'

'Nee, mevrouw...'

Alice waagt een poging om langs de agent heen te komen,

maar die houdt haar tegen bij haar arm en zegt dan streng:

‘Ik zei u al “nee”, mevrouw. Als u eerst kalmeert, kunnen we misschien verder praten. Kom mee naar de politiewagen, daar kunt u zich legitimeren en rustiger worden.’

Alice heeft geen keuze. De agent neemt haar stevig bij de arm en leidt haar een van de combi’s binnen, waar ze op de bank mag plaatsnemen.

De agent voert buiten eerst nog een gesprek in zijn portofoon en komt dan voor haar aan de tafel zitten.

‘Mag ik uw identiteitskaart, mevrouw?’

Alice haalt die er na veel zenuwachtig gerommel in haar handtas uit en steekt ze de agent toe.

‘Ik wil gewoon weten wat hier gebeurt, mijnheer’, zegt ze zacht. ‘Alstublieft. Niets meer.’ Ze klinkt wanhopig. En ze wrijft radeloos met een hand over haar voorhoofd. ‘Alstublieft. Ik weet wel dat het geen goed nieuws zal zijn. Nee, geen goed nieuws... dat weet ik wel.’

De agent heeft haar identiteitskaart uitgelezen en vraagt:

‘Mag ik u vragen wat u hier komt doen? Ik bedoel dat niet verkeerd, hoor.’

Alice heeft haar handtas, samen met de draagtas met de fles en de envelop op het tafeltje gedeponneerd. Ze strijkt met een hand over de fles onder het plastic van de draagtas:

‘Ik ben hier bij mijn... vriend’, zegt ze zacht. Dan kijkt ze de agent aan met tranen in de ogen: ‘Is er iets met hem?’

De agent opent zijn mond, maar ze onderbreekt hem:

‘Er is iets met hem, hè. Zeg het mij. Er is iets ergs gebeurd, hè. Anders zouden jullie hier niet zijn. Is hij naar het ziekenhuis gebracht? Kan ik daar dan naartoe?’

De agent schudt zijn hoofd:

‘U woont hier niet, zie ik.’

‘Nee. Nee... we hebben een latrelatie. Weet u wat dat is?’

De agent knikt en kan een lachje niet maskeren:

‘Kent u toevallig de naam van de bewoner van deze woning?’

Alice knikt:

‘Ja, toevallig wel’, zegt ze wrang vanwege de onzorgvuldige vraagstelling. ‘Nick Wauters, Nick van Dominick met i-c-k en Wauters met a-u. Hoe is het met hem? Waar is hij nu?’

Op dat moment wordt de deur van de politiewagen opengeschoven. Een man met een elegante snor en een minzame blik staat op het punt om in de auto te stappen. Maar voor hij iets kan zeggen, slaakt Alice een gil. Ze schrikt al van de rode politiearmband om de mouw van zijn jas en wijst vervolgens naar een persoon in een witte overall met capuchon die op het bordes van de art-decovilla staat. Haar stem slaat over:

‘Dit is een plaats delict?’ schreeuwt ze. ‘Nee. Dat mag niet. Nee, nee. Wat is er gebeurd?’

‘Commissaris Massart’, stelt de politieman zich voor. ‘Jean Massart. Dit is inderdaad een plaats delict. Kent u de bewoners van deze woning?’

‘Bewoners? Er is er maar één. Nick Wauters, dat zei ik al aan hem.’ En ze knikt naar de jonge agent.

‘Mag ik weten welke band u hebt met de betrokkene?’

‘We hebben een relatie.’

Commissaris Massart zucht en fronst:

‘Ik moet helaas melden dat we in deze woning inderdaad een persoon hebben aangetroffen die ter plaatse overleden is. Wellicht na een val van de trap. Ik kan helaas nog niet met zekerheid de identiteit van het slachtoffer bevestigen, maar als u kunt bevestigen dat hier geen andere personen verbleven...’

Alice gaat krampachtig voorover zitten, haar armen om haar lichaam gewrikt. Ze kijkt onbestemd voor zich uit. Er druppelen tranen en snot op het tafeltje:

‘Ik wist het wel. Ik wist het wel’, blijft ze herhalen. Dan ineens kijkt ze met betraande ogen naar de commissaris:

‘Maar waarom zijn jullie hier? Is het dan geen ongeluk?’

‘Dat zijn we precies aan het onderzoeken. Daar kan ik op dit ogenblik nog geen uitspraken over doen. Alle pistes worden uiteraard onderzocht.’

‘Welke pistes dan nog?’

‘Daar kan ik nu niet op ingaan, mevrouw.’

‘En hoe komen jullie hier dan ineens binnenvallen?’

‘Ook daarop kan ik momenteel niet ingaan, mevrouw.’

‘Of heeft hij zelf nog de politie gebeld misschien?’ vraagt ze bijna schamper.

De commissaris kijkt haar eerst lang en fronsend aan:

‘Het onderzoek is aan de gang. Alle pistes worden onderzocht.’

‘Ja ja, natuurlijk, dat zal wel’, zegt ze weer wrang.

‘Verblijft u hier?’

‘Maar néé!’ zegt ze en kijkt beschuldigend naar de jonge agent, die dan ook zijn hoofd schudt.

‘Mevrouw woont in de buurt’, zegt die, maar vervolgt: ‘Al is dat te voet wel een eindje hiervandaan.’

Massart vangt haar ergernis op:

‘Blijft u alstublieft rustig. U was niet van plan om vanavond naar huis terug te keren? Ik stel voor dat wij u nu naar huis brengen en dat u morgenvroeg voor ondervraging naar het politiekantoor komt. Neem jij alle gegevens van haar op, Sven?’ vraagt hij aan de jonge agent. En dan weer tegen haar: ‘Voelt u zich wel sterk genoeg om naar huis te gaan? Of wilt u naar de

spoeddienst van het ziekenhuis?’

Alice lijkt niet te hebben geluisterd:

‘Waar is Nick nu? Is hij in het ziekenhuis?’

Commissaris Massart schudt zijn hoofd en zegt kordaat:

‘Nee.’

‘Is hij dan hier nog? Mag ik er even bij? Even maar.’

‘Nee’, antwoordt de commissaris weer. ‘Dat kan nu nog niet. Het onderzoek is nog niet afgelopen.’ Massart eindigt met een kordaat: ‘Ik laat u nu naar huis brengen. Morgen negen uur, of nee, laten we tien uur afspreken. U mag zich ook laten bijstaan door uw raadsman...’

‘Een raadsman?’ Alice kijkt verbluft. ‘Waar heb ik die voor nodig?’

Massart rondt zijn uitleg af:

‘Vandaag is te laat om die nog te bereiken. En die gasten zijn ook niet altijd zo vroeg beschikbaar.’

‘Maar waar zou ik in ’s hemelsnaam een raadsman voor nodig hebben?’

‘U *mág*, zei ik. U bent tot niets verplicht.’

‘Word ik dan van iets verdacht, of zo? Of is dit een spelletje dat u met mij speelt?’

‘Voorlopig wordt u nergens van verdacht, mevrouw. Maar ik wil graag alles weten over uw relatie tot het slachtoffer en uw tijdsgebruik van vanavond. Als u een verdachte was, had ik u nu meteen naar het politiekantoor laten escorteren voor ondervraging.’ Hij kijkt haar gemoedelijk aan.

Alice zegt niets meer.

‘Nog een vraagje’, zegt hij dan. ‘Wat zit er in de plastic zak die u bij zich draagt?’

Alice kijkt ernaar en haalt eerst de envelop eruit:

‘Een print van een tekst en...’ Dan haalt ze de fles eruit en

completeert haar antwoord met een droevige glimlach: 'Champagne... We zouden iets vieren...'

Alice doet er verder het zwijgen toe.

'Dat spijt me oprecht voor u, mevrouw.'